

להרגיש ש"סופרים" אותי

"לא סופרים אותי בבית הזה ... " שמעת את המשפט הזה אי פעם?

כל אחד רוצה "שיספרו" אותו, כי "לספור" מישו זה בעצם לראות שהוא קיים,

ולכבד מישהו - זה לתת לו את מלוא כובד המשקל, להפוך את האדם ה"שקוף" לנוכח, להווה, Present! (הווה, מתנה) אבל איך יוצרים אווירה כזו בבית?

ואיך מעניקים לשני הרגשה שהוא מתנה?

בפרשתנו, פרשת אמור, אנו נפגשים עם פרשת המועדות.

חגי ישראל נכתבים שם על הסדר- ראש השנה, כיפור, סוכות, פסח.

והנה רגע לפני שמגיעים לחג שבועות, מופיעה ספירת העומר. אך מה לה ולחגים הצבעוניים שלנו?

מבאר האור החיים הקדוש שכמו שכלה סופרת שבעה ימים נקיים כדי לצאת מטומאת הנידה עד הטבילה והחתונה, כך ספרנו שבעה שבועות כדי לצאת מטומאת מצרים עד מתן תורה, החתונה.

לא ביום אחד יצאנו מטומאת מצרים, זה לקח זמן, עוד יום ועוד יום, לאט- לאט,

שלב אחר שלב, בלי קפיצות. קוראים לזה תהליך.

ולכן סופרים את הימים הללו, ובעצם- מחשיבים אותם.

ימי ספירת העומר מלמדים אותנו את חשיבות הספירה, חשיבות התהליך.

בספירת העומר לכל יום משמעות מיוחדת משלו, ואין יום דומה לחברו.

כך גם במשפחה שלנו- לכל אחד יש את המיוחדות שלו, את הקצב שלו, ועם קצת יותר סבלנות לתהליכים, נצליח גם "לספור" ולהחשיב כל אחד ומעלתו.

בעידן המודרני קצב החיים הפך למהיר כל כך עד ששכחנו מה זה לחכות, מה זה לספור.

אתה רוצה להוריד קובץ למחשב, וכשזה לוקח יותר מ-7 שניות, זה כבר טו- מאצ' בשבילך...

בעולם כזה מהיר, קל לפספס את האנשים ה"שקופים", הילדים עם הקצב האיטי,

אלו שדורשים קצת יותר תשומת לב. יותר קל לדפדף אותם הלאה, כי אין סבלנות ואין זמן.

בתקופת רבי עקיבא נוספו לימי הספירה מנהגי אבלות על המגיפה, על שלא נהגו תלמידיו כבוד זה בזה ובעצם- "לא ספרו" איש את רעהו.

בל"ג בעומר נפסקה המגיפה, וב"ה גם בימינו אנו רואים בחוש את היעלמות המגיפה מן הארץ.

יהי רצון ויהא זה האות שזכינו לתקן, ואנחנו יותר מכבדים זה את זה, יותר סופרים.

הילה ג'ורנו,

אשת רב קהילה בערד,
בלנית, מדריכת כלות,
וחברת 'בוחרים במשפחה'

"בוחרים במשפחה" - ארגון חברתי ששם לו למטרה לחזק ולקדם את ערכי המשפחה בחברה ובמדינה, מול מגמות הפירוק של התא המשפחתי בארץ ובעולם

